

"De hemel heeft me begeleid"

Met op de kop af 2727 fietskilometers in de kuiten bereikte Theo op 23 mei jl. Santiago de Compostela. Vertrokken op 25 april vanuit zijn woonplaats doorkruiste hij in 29 dagen de Franse en Spaanse pelgrimswegen; goed voor een gemiddelde van 95 kilometer per dag. Belangrijkste tegenstanders: wind en regen. Zijn belangrijkste beschermengelen: Jacobus, Christoffel, Franciscus, Marcus en Maria. Theo is ervan overtuigd dat het mede aan hen te danken is dat hij zijn tocht zonder kleerscheuren heeft kunnen volbrengen.

Het was een oud verlangen van Theo om ooit nog eens fietsend naar Santiago te pelgrimeren. Theo: "Als zoveel mensen dat al zo lang doen, moet dat betekenis hebben. Dus wilde ik dat zelf ook wel eens meemaken. Tijdens mijn tocht heb ik inderdaad ervaren dat ik me daarmee op de een of andere manier in die traditie voegde. Zo voelde ik bijvoorbeeld, lopend over de ingesleten keien in de crypte van de basiliek in Vézelay, de aanwezigheid van vele miljoenen mensen voor mij. Dat geeft je een gevoel van verbondenheid met het verleden, opgenomen te zijn in een doorgaande weg."

Langzaam afkicken

"Vooral de eerste twee weken merkte ik dat ik nog vaak met 'thuis' bezig was", bekent Theo eerlijk. "Niet omdat ik last van heimwee had of me eenzaam voelde – daaronder heb ik niet echt geleden – maar gewoon omdat je kennelijk tijd nodig hebt om los te komen van al die dagelijkse dingen die je tot dan toe bezig hielden. Heel langzaam voelde ik die agenda als het ware van me afglijden en kwam er meer ruimte om bezig te zijn met de mensen en de dingen om me heen: de route, de natuur, de contacten met anderen. Vanaf dat moment zat ik vaak zingend en fluitend op de fiets: genietend van al dat moois en me realiserend wat een voorrecht het is dit allemaal in goede gezondheid te mogen en kunnen doen."

Heilig moeten

Na een week bedacht Theo een nieuwe titel voor zijn onderneming: een 'heilig moeten': het volbrengen van een opdracht die hij zichzelf gegeven had. Een dwangbuis dan toch, zo'n tocht? "Nee, zeker niet", vindt Theo. "Maar wanneer je eenmaal de keuze hebt gemaakt om op weg te gaan, wil je ook doorzetten. En om je reisdoel te bereiken, is het gewoon nodig dat je stampet en kilometers maakt. Dat betekent: iedere morgen weer op de fiets stappen en verder. Een beetje het idee van werken: ook dat komt iedere dag weer terug. Het 'heilige' bestond er vooral in dat ik tijdens mijn fietstocht dichterbij mezelf wilde komen, contact wilde maken met wat me ten diepste bezig houdt en verbindt met anderen." Wat dat betreft had hij de wind mee, want – hij heeft ze niet precies geteld, maar het waren er talloze – de route voerde door honderden grote en kleine steden, dorpen en gehuchten waar 'Saint' een prominent onderdeel was van de naam: Saint Léonard, Saint Sépulcre, Saint Amand, Saint Jean Pied-de-Port... Welluidender liederen als psalmen en het aloude Veni Sancte Spiritus (op eerste Pinksterdag door Theo uit volle borst gezongen!) zijn in zo'n ambiance dan ook eigenlijk niet te bedenken. Die verbondenheid bleek ook uit de tientallen contacten die Theo onderweg heeft gehad met mensen die hij ontmoette, op campings en in refugio's.

Perfecte conditie

Theo's fietspelgrimage was een mix van sportieve, culturele en religieuze componenten. Precies deze mix heeft zijn tocht tot een succes gemaakt. In sportief

opzicht bleek hij genoeg conditie te hebben om alle stukken van het parcours fietsend te kunnen afleggen: afstappen was nergens nodig, zelfs niet op de Ibaneto-pas bij Roncesvalles, waar de Pyreneeën moesten worden bedwongen. Vanwege het tegenvallende weer heeft hij weliswaar wat minder van cultuur en natuur kunnen genieten; maar de talrijke hartelijke en spontane ontmoetingen, contacten en gesprekken met reisgenoten en sympathisanten, hebben dat honderdvoudig goedgemaakt. "Want het voordeel van alleen-zijn is", aldus Theo, "dat je sneller contacten zoekt en deze ook gemakkelijker maakt."

Anecdote

Je maakt van alles mee onderweg. Op zoek naar een stempel voor het verkrijgen van zijn certificaat kwam Theo een kerk binnen waar over half uur een kind gedoopt zou worden. De pastoor wilde hem wel een stempel geven, maar pas na afloop van de doop. Hij stopte Theo lucifers in de hand en liet hem de kaarsen aansteken, vroeg hem naar zijn naam en herkomst en liet hem in de kring plaats nemen. Theo meende geen tijd te hebben, maar geleidelijk aan ging hij op in het ritueel. Toen er nog drie Franse voetpelgrims bij kwamen, gaf hij zich helemaal gewonnen en ging hij geheel op in de plechtigheid. Na een uur ging de pastoor de pelgrims voor naar zijn pastorie, deelde de stempels uit, schonk een glas wijn in en omarmde hen tenslotte alle vier, waarna hij hen met Gods zegen weer op weg stuurde.

Brok in de keel

Dan is het doel bereikt: Santiago. Hoogtepunt van de tocht? "Eigenlijk niet", bekent Theo. "Natuurlijk was ik dankbaar dat ik het gehaald had en dat ik een vrijwel vlekkeloze tocht achter de rug had: geen ongelukken, niet ziek geweest, overal onderdak gekregen, regelmatig van eten en drinken voorzien, tal van mensen ontmoet, niet verzopen door de regen... Maar overvallen door emoties, toen ik het plein van Santiago de Compostela opreed: nee, tranen heb ik niet gelaten. Later, toen ik mijn vrouw belde om mijn veilige aankomst te melden, kreeg ik wel even een brok in mijn keel. Op dat moment realiseerde ik me heel sterk dat ik weliswaar op eigen kracht mijn doel had bereikt, maar dat ik als het ware door de hemel was begeleid: tot hier toe heeft de Heer mij geholpen. En eigenlijk, moet ik ook zeggen, was de tocht zélf het doel van de onderneming."